

Els membres

L'Opus Dei és una realitat eclesial en què es dóna una cooperació orgànica de sacerdots i laics sota la jurisdicció del Prelat. Aquesta precisió és important: no és que els laics cooperin simplement amb la missió que duen a terme els sacerdots; es dóna una unitat essencial i orgànica entre els dos: sacerdots i laics, laics i sacerdots.

26/01/2008

En la seva allocució del 17 de març de 2001 Joan Pau II va assenyalar que els laics de l'Opus Dei, en quant cristians, han de dur a terme un apostolat amb un gran sentit de missió evangelitzadora. I va precisar: “els sacerdots, per la seva banda, desenvolupen una funció primària insubstituïble: la d'ajudar a les ànimes, una a una, per mitjà dels sagraments, la predicació i la direcció espiritual, a obrir-se al do de la gràcia. Una espiritualitat de comunió valorarà al màxim el paper de cada component eclesial.” (Joan Pau II, Discurs als participants en les Jornades de reflexió sobre la *Novo millennio ineunte*, n. 2, 17-III-2001).

L'estatut —la condició pròpia— dels laics a l'Opus Dei, és per tant, el mateix que el dels fidels a l'Església universal. Els laics no són simples ajudants dels sacerdots, simpatitzants, voluntaris, etc.; sinó fidels corrents, amb tot el dret, que

formen part de la Prelatura sense deixar de pertànyer a les seves respectives diòcesis. "La manera més fàcil d'entendre l'Opus Dei —en paraules de sant Josepmaria— és pensar en la vida dels primers cristians." (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 24), aquelles dones i aquells homes que van encarnar el missatge de Crist en la seva vida i el van transmetre als seus conciutadans amb senzillesa i naturalitat cristiana, i tantes vegades amb heroisme.

Per formar part de l'Opus Dei es necessita tenir una vocació específica, una crida de Déu a entregar-se plenament al seu servei al lloc on cadascú està. Els membres de l'Opus Dei no canvien d'ambient, de treball ni de condició de vida: la Prelatura no treu a ningú del seu lloc, "sinó que fa que cadascú compleixi les feines i deures del seu propi estat, de la seva missió en l'Església i en la

societat civil, amb la major perfecció possible” (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 16), esforçant-se per descobrir que “en les situacions més comunes hi ha quelcom de sant, de diví, amagat.” (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 114).

1. Unitat de vocació i diversitat de membres.

Tots els que s'incorporen a la Prelatura —es llegeix als Estatuts— ho fan "moguts per una vocació divina" (sobre aquest aspecte i com es recull en els Estatuts, cf. El Opus Dei en la Iglesia, p. 94 i ss.)

A) Una mateixa crida.

Tots els fidels de l'Opus Dei tenen la mateixa vocació a la santedat i a l'apostolat en l'exercici del seu treball. Tots assumeixen els mateixos compromisos ascètics, apostòlics i de formació doctrinal. Això explica que

no hi hagi categories de membres, que no hi hagi “classes” o “nivells” d’entrega. Tots es comprometen per igual a viure amb plenitud, plenament entregats a Déu, la seva vocació baptismal amb el carisma de l’Opus Dei, en unió amb els directors, assumint amb llibertat i responsabilitat personal les obligacions que implica la seva entrega en aquest camí de santedat de l’Església.

Aclareix sant Josepmaria que la missió del laic és una “missió específica, que té per a nosaltres — per voluntat divina— la força i l’auxili d’una vocació peculiar: perquè hem estat cridats a l’Obra, per donar doctrina [l’ensenyament de l’Església] a tots els homes, fent un apostolat laical i secular, en l’exercici del treball professional de cadascú, (...) precisament en l’àmbit d’aquestes activitats temporals, deixades a la iniciativa lliure dels

homes i a la responsabilitat personal dels cristians” (Carta, 2-X-1939, n. 3, en *El Opus Dei en la Iglesia*, p. 171).

És una entrega total, plena, al servei de Déu, sense compartiments estancs: “no suposa dedicar més o menys temps de la nostra vida per emprar-ho en obres bones, abandonant-ne d’altres. L’Opus Dei s’empelta en tota la nostra vida” (Carta, 25 de gener de 1961, n. 11, *ibíd.*, p. 164).

B) Membres.

Els membres de l’Opus Dei viuen una mateixa vocació d’entrega plena a Déu en situacions i circumstàncies molt diverses. “No hi ha —explica el fundador— graus o categories de membres. El que hi ha és una multiplicitat de situacions personals —la situació que cadascú té en el món— a la que s’acomoda la mateixa i única vocació específica i divina: la crida a entregar-se, a esforçar-se

personalment, lliurement i responsablement, en el compliment de la voluntat de Déu manifestada per a cadascun de nosaltres.

(Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 62).

2.- Els laics.

La incorporació a la prelatura de l'Opus Dei es duu a terme per mitjà d'una declaració formal per la que la Prelatura i la persona interessada assumeixen els seus respectius drets i deures. La voluntat del candidat expressada en la declaració d'incorporació, i acceptada per la Prelatura, té com contingut fonamental posar-se sota l'autoritat del prelat per a tot el que es refereixi al fi de la Prelatura, és a dir, assumir la posició de fidel laic en la Prelatura.

La incorporació és la mateixa per a tots, també la dels sacerdots que s'incardinen a la Prelatura, que es reconduïx a la dels laics, perquè

s'incorporen a l'Opus Dei com a laics i només més endavant accedeixen al sacerdoci.

A) Nombre.

Com ja s'ha assenyalat en l'introducció, actualment la Prelatura compta aproximadament amb 85.000 fidels (amb un nombre similar d'homes i dones) dels quals uns 1.800 són sacerdots. Es tracta de persones d'unes cent nacionalitats, que realitzen el seu apostolat en uns seixanta països del món. La majoria estan casats i viuen amb les seves famílies.

B) Varietat.

Els fidels laics de l'Opus Dei treballen en tots els àmbits de la vida professional i social. “Avui formen part de l'Obra —explicava el fundador— persones de totes les professions: no sols metges, advocats, enginyers i artistes, sinó també

paletes, miners, pagesos; qualsevol professió: des de directors de cinema i pilots de reactors fins a perruquers d'alta moda". (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 26). La diversitat ètnica i la multiculturalitat patent de les persones que van participar en les cerimònies de la beatificació i canonització del fundador va posar de relleu aquesta realitat.

Aquesta diversitat no és una font de distincions entre homes i dones, entre solters i casats, o entre els laics i els sacerdots; al contrari: és una font d'unió en una institució que valora molt la diversitat, reflex de la pluralitat de circumstàncies que es donen al Poble de Déu. Aquest és un dels aspectes més originals de l'Opus Dei, i un dels que permet comprendre millor la seva erecció com a prelatura personal de l'Església.

C) La relació amb els bisbes.

Les prelatures personals, part integrant de l'estructura jeràrquica de l'Església, a més de constituir en si mateixes un *coetus fidelium*, un “grup de fidels”, poden considerar-se en cert sentit com una “oferta de serveis pastorals” a les Esglésies locals o diòcesis. Està clar que el fet que hi hagi una institució com l'Opus Dei que formi cristians que assumeixin plenament les seves responsabilitats a l'Església i en el món suposa un bé per a la diòcesi o la parròquia en què viuen.

Els fruits del seu apostolat personal redunden en benefici de la parròquia i de la diòcesi; a més a més, el carisma de l'Opus Dei els encoratja a la unitat afectiva i efectiva amb el bisbe de la diòcesi i a la comunió amb els fidels de l'Església a què Déu ha concedit altres carismes. Els directors de l'Opus Dei els animen a

col·laborar, segons les possibilitats i circumstàncies personals, en el programa de treball i les directrius pastorals traçades pel bisbe diocesà o la Conferència Episcopal de cada país.

Quelcom similar succeeix en les seves relacions amb la parròquia. Quan les circumstàncies ho permeten, els fidels de l'Opus Dei col·laboren amb la resta dels parroquians en les tasques diocesanes o parroquials: catequesi, consell econòmic, animació litúrgica, mitjans de comunicació social, etc. Però la seva col·laboració fonamental consisteix en la sembra de santedat que realitzen per mitjà del seu apostolat personal. Aquesta sembra d'amor a Déu vivifica tota l'Església.

Mons. Àlvaro del Portillo va precisar que el mode principal amb què l'Opus Dei col·labora amb la pastoral diocesana consisteix a promoure "la

santedat personal enmig del món, entre persones de tota mena i condició. Els laics de la Prelatura realitzen aquesta tasca fonamentalment mitjançant l'apostolat personal que duen a terme en el propi ambient familiar i professional. (...) La Prelatura ha de ser com un ferment que es dissol en la massa, per això ordinàriament no actua en grup, sinó a través de l'apostolat personal dels laics; un apostolat, a més a més, que cadascú realitza en el seu propi ambient secular, civil, amb la necessària autonomia, amb espontaneïtat i responsabilitat personal.

Aquest apostolat personal i capil·lar, difícilment quantificable, produeix molts fruits: des de conversions individuals, vocacions per al sacerdocí, per a l'evangelització i per a la creació de llars cristianes, fins una millora gradual de les estructures socials en què aquestes

persones actuen professionalment (...) Tot això, i molts altres béns més(...) es queden a les Esglésies locals i representen una contribució eficaçíssima a la pastoral diocesana" (en L' Osservatore Romano, 25 de març de 1983).

Sant Josepmaria es referia també a aquest aspecte medul·lar: "la millor manera de participar en la vida de l'Església, la més important i la que, en tot cas, ha d'estar pressuposta en totes les altres, és la de ser íntegrament cristians al lloc on estan a la vida, on els ha portat la seva vocació humana" (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 112).

Els fidels de l'Opus Dei depenen del Bisbe cada diòcesi igual que els altres fidels; i del Prelat de l'Opus Dei pel que fa als seus compromisos específics amb l'Opus Dei. No pot haver-hi conflictes, per tant, entre la

jurisdicció del Bisbe diocesà i la del Prelat de l'Opus Dei, perquè els compromisos que adquireixen amb l'Opus Dei no se situen en l'àmbit propi de la jurisdicció del bisbe diocesà (elecció de la pròpia espiritualitat, apostolat personal, i formació doctrinal).

El que es dóna és una interacció molt positiva: la formació que la Prelatura els imparteix reforça la unió amb el bisbe i els altres pastors de la diòcesi, i contribueix a sensibilitzar altres persones perquè visquin la fe de manera coherent, ajudant-les a descobrir-la. Suposa una aportació a la vitalitat cristiana local, a la pràctica dominical i la vida de sagraments.

3.- La clerecia de la prelatura de l'Opus Dei.

La clerecia de la Prelatura procedeix dels propis laics que, a més de la carrera civil de nivell superior, en el

cas dels Numeraris i d'alguns Agregats, han cursat durant anys els estudis eclesiàstics prescrits per als sacerdots, han obtingut un doctorat en una Ciència Sagrada (Teologia, Dret Canònic, etc.) i han estat cridats al sacerdoci pel Prelat. L'Opus Dei no pren a les diòcesis sacerdots ni candidats al sacerdoci.

Aquests sacerdots s'incardinen a la Prelatura; és a dir, s'ordenen per atendre primordialment els fidels de la Prelatura i les activitats apostòliques que duu a terme l'Opus Dei amb tot tipus de persones. Constitueixen el *presbyterium* de la Prelatura, el conjunt de sacerdots que sota el govern del prelat, pel seu ministeri sacerdotal, vivifica i informa tot l'Opus Dei.

L'ordenació sacerdotal no és “una mena de coronació de la vocació a l'Opus Dei: és una crida que es fa a alguns, per servir d'una manera

nova als altres” (Converses amb monsenyor Escrivà de Balaguer, 69), perquè la vocació, com ja hem assenyalat, és la mateixa per a tots. Havent exercit una activitat professional (advocat, enginyer, metge, professor, artista, etc.), la deixen per a “ser, ni més ni menys, sacerdots-sacerdots, sacerdots cent per cent” (Estimar l'Església, p. 67).

Aquests sacerdots es formen en els Seminaris que la Prelatura erigeix amb aquest fi, segons les normes establertes per la Santa Seu (cf. Codi de Dret Canònic, c. 295, I). El Prelat — o els seus Vicaris — els dóna la missió canònica, i l'encàrrec pastoral concret i les llicències ministerials per dedicar-se prioritàriament a les activitats apostòliques i als fidels de la Prelatura, com l'administració del Sagrament de la Reconciliació, respectant sempre el dret de cadascú a recórrer al confessor que desitgi.

A més de l'atenció pastoral als fidels laics de l'Opus Dei, el clero de la Prelatura duu a terme, junt amb els laics, un treball apostòlic profund i ampli al servei de l'Església universal i de les Esglésies particulars, responent a la seva vocació pròpia, que consisteix a suscitar en molts laics cristians la presa de consciència de la crida universal a la santedat en l'exercici del seu treball professional.

El Prelat vetlla per la subsistència de la seva clerecia i té cura que rebin les atencions necessàries en cas de malaltia, invalidesa o vellesa. Té també com a missió encoratjar els sacerdots de la Prelatura a estrènyer llaços i viure una fraternitat sacerdotal profunda amb els clergues del territori en què exerceixen el ministeri, ja que els sacerdots de l'Opus Dei, a més de pertànyer al *presbyterium* de la Prelatura, formen part també del *presbyterium* de la

diòcesi en què realitzen la seva funció pastoral.

[1] La terminologia supernumeraris, agregats i numeraris de l'Opus Dei ha d'entendre's des d'aquesta perspectiva: hi ha una vocació única, que es viu en una multiplicitat de situacions i circumstàncies personals. Totes les persones de l'Opus Dei tenen la mateixa vocació: això significa que han de tenir un desig idèntic d'entrega a Déu, un afany comú de servei a l'Església i d'esforç evangelitzador per santificar el treball, amb un esperit de comunió i fraternitat espiritual. Les circumstàncies de cada membre no impliquen una menor o major obligació de tendir a la santedat: el missatge evangèlic de l'Opus Dei recorda que Déu crida a la santedat, a la plenitud de l'amor, en la circumstància concreta de cadascú. La majoria dels membres laics de

l'Opus Dei són supernumeraris:
persones casades, viudes o solteres.

Les agregades i els agregats són
persones cèlibes, dones i homes que
viuen a casa seva, amb els seus pares
o parents, o en llocs diversos, segons
les seves obligacions professionals:
per exemple, una mestra que cuida a
la seva mare; una dissenyadora de
moda; un mariner d'un vaixell
mercant; un catedràtic; un fuster; un
viatjant de comerç; un esportista
professional... Alguns agregats
s'ordenen sacerdots després d'haver
exercit el treball professional i haver-
se preparat durant anys per al
sacerdoci, compatibilitzant aquests
estudis amb l'exercici de la seva
professió. Són els sacerdots agregats
de la prelatura de l'Opus Dei, que
formen part, com a socis nats, de la
Societat sacerdotal de la Santa Creu
des que s'ordenen com a diaques.

Les numeràries i els numeraris són dones i homes cèlibes que estudien o que exerceixen la seva professió: mestres, infermeres, advocats, empresaris, artistes, etc. Solen viure en un centre de l'Opus Dei per formar els altres, o en llocs diversos, per raons professionals, socials, familiars, etc. Les circumstàncies personals els permeten canviar de lloc quan és necessari per començar l'Opus Dei en un nou país, per exemple. Algunes numeràries – auxiliars- es dediquen professionalment a tirar endavant la seva llar, els centres de la Prelatura, tant de dones com d'homes, prestant un servei inestimable a l'Opus Dei i al treball evangelitzador de l'Església. Alguns numeraris s'ordenen sacerdots -els sacerdots numeraris de la Prelatura- en servei dels homes i dones de l'Opus Dei i de totes les ànimes.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/els-membres/](https://opusdei.org/ca-ad/article/els-membres/)
(24/04/2025)